

ved Svineslagterierne ansatte kontrollerende Dyrslæger ikke maatte drive privat Praksis eller i hvert Fald ikke maatte praktisere for Andelshavere, og at det blev forbudt Opsynsmændene at assistere ved Arbejdet i selve Forretningen. Deres Virksomhed bør selvfølgelig være en ren og skær Kontrolvirksomhed.

Som det er nu, kommer de til at staa i Tjenesteforhold til det paagældende Slagteri og dets Ledelse, medens de samtidig skal være en Garanti for Offentligheden. Og der har været Eksempler at paavise paa, at dette ikke har været saa heldigt. Jeg vil derfor haabe, at der kan træffes en Ordning, hvorved det fastslaas, at Andelsslagterierne i alt Fald kun faar Lov til at slagte for virkelige Andelshavere, d. v. s. producerende Andelshavere, saaledes at vi bliver fri for Forsøg paa at omgaa Bestemmelserne ved Indmeldelse som Andelshaver i Slagterierne.

Endvidere maa Kommunerne sikres mod, at deres Indtægter vedblivende beskæres og forringes. De bør, som hidtil have Ret til at fastsætte Afgifterne, for at Institutionerne nogenlunde kan bære sig. Herom træffes der ikke nogen Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag. Der staar kun i § 1, at Udgifterne ved de i denne Lov omhandlede Kontrolforanstaltninger bæres af den, for hvis Regning Slagtningen finder Sted efter derom af Landbrugsministeren fastsatte Regler. Der maa indsættes en Bestemmelse, som giver en Kommune med offentligt Slagtehus Ret til en rimelig Indtægt. Jeg tænker her paa en Ordning som den, man har f. Eks. i Aarhus, i hvis Sundhedsvedtægts § 51 der staar: „For Benyttelsen af det offentlige Slagtehus betales der efter en af Byraadet vedtagen og af Justitsministeren godkendt Takst“. Det samme gælder vistnok for de fleste øvrige offentlige Slagtehus. Hvis vi fik dette lovfæstet, vilde der deri være nogen Betyggelse for de offentlige Slagtehus.

I Lovforslagets § 3 tales der om Indførelse af Kød fra den ene Kreds til den anden. Det maa anses for ganske forkert, at Kød fra de i § 2, Punkt b, nævnte Kredse maa føres til Pølsefabrikker i a-Kredsen. Thi hvis dette kan tillades, kan der ikke føres nogen Kontrol med, at saadant Kød ikke ogsaa forhandles i Butikker. Man vil derved lette Muligheden for Bedragerier, og det har dog selv i Kommuner med offentlige Slagtehus og Slagtetvang vist sig svært nok at hindre Bedragerier. Det kan saaledes paavises,

at der Gang paa Gang omkring i Landet er forsøgt Bedragerier ved, at ukontrolleret Kød henlægges til Salg i Butikker mellem parteret, stemplet og kontrolleret Kød. Det indføres ad skumle Veje, ganske ulovligt, ved Nattetid eller paa anden Maade, parteres og henlægges mellem Kød af slagtede Kreaturer med 1ste Klasses Stempel. Bestemmelserne, som vi har i Sundhedsvedtægter og Kødkontrolløven herom, har hidtil ikke vist sig at være fyldestgørende. Publikum kunde ganske vist selv øve Kontrol her, hvis man gjorde sig det til en fast Regel ikke i nogen Butik at købe parteret Kød, der er henlagt, men at forlange Kød, skaaret af hele Kroppe, som ophænges i Butikkerne og ikke parteres, før Salget finder Sted; men saa forsynlig er man ikke.

Jeg vil i denne Forbindelse, naar jeg taler om det uheldige i at kunne indføre Kød fra mindre sikre Kontrollkredse til mere sikre Kontrollkredse, gerne understrege den store Forskel, som der er paa Kødkontrollen. Der er nogle, der synes at mene, at naar blot en Dyrslæge med Eksamen har synet et Kreatur, er det tilstrækkeligt, saa er alting, som det skal være, og Kontrollen behørig. Men det er en meget stor Fejltagelse. Der hører langt mere til for at være en virkelig dygtig Kødkontrolør, der kan yde en virkelig betryggende Garanti for de Varer, som han stempler. Der har i den senere Tid i Dyrslægekredse været ført en Diskussion om dette Spørgsmaal, og jeg vil gerne til Belysning af Sagen med Formandens Tilladelse citere et lille Uddrag af en Artikel om Kødkontrollen i det sidst udkomne Nummer af den danske Dyrslægeforenings Medlemsblad. Artiklen er skrevet af en saa anerkendt Autoritet som Overdyrlæge S. Andersen i Odense, hvis Navn vistnok ogsaa har en god Klang i Landbokredse; han er i hvert Fald en meget anset Kødkontrolør.

Han drager i denne Artikel til Følt mod den Opfattelse, som har været hævdet af en yngre Dyrslæge, nemlig, at Kødkontrol var forholdsvis let at udføre og kunde udføres af yngre Dyrslæger, der maaske nylig havde faaet deres Eksamen, lige saa godt som af ældre Dyrslæger. Herom skriver Overdyrlæge S. Andersen, der er autoriseret Kontrolør ved de store Eksportslagterier i Odense: „De Dyrslæger, der snart i en Menneskealder udelukkende har beskæftiget sig med Kødkontrol, formener jeg dog har erhvervet sig noget større Erfaring paa dette specielle Omraade, end